

SPRE VEST

Acum multă vreme, pe când bunicii și bunicile de azi erau băieți și fete sau nici măcar nu se născuseră, Tata, Mama, Mary, Laura și Bebe Carrie și-au părăsit căsuța din codrii Wisconsinului. Au plecat și au lăsat-o așa, singuratică și golașă în poiana împrejmuțată de arbori falnici, și n-au mai văzut-o niciodată după aceea.

Porniseră spre ținutul indienilor.

Tata zicea că erau deja prea mulți oameni în codru. Adeseori, Laura auzea sunetul loviturilor unui topor care nu era cel al Tatei, sau zgomotul unui foc de armă care nu venea

din pușca lui. Poteca ce trecea pe lângă casă devenise o șosea în toată puterea cuvântului. Aproape în fiecare zi, Laura și Mary se opreau din jocurile lor și urmăreau surprinse câte o căruță care se târa scârțâind pe drumul acela.

Animalelor sălbatice nu le plăcea să împartă ținutul cu atâția oameni. Nici Tatei nu-i plăcea. Lui îi plăceau locurile unde sălbăticiunile puteau trăi fără spaimă. Îi plăcea când căprioarele și iezii lor îl priveau din umbra pădurii, și-i plăceau urșii grăsuți și leneși care molfăiau mure în tufele sălbatice.

În nopțile lungi de iarnă, Tata și Mama discutau despre ținutul din Vest. Acolo, relieful era plat și nu existau păduri. Iarba creștea înaltă și stufoasă. Acolo, animalele sălbatice rățăceau și pășteau ca și cum ar fi fost pe o pășune mai întinsă decât putea cuprinde privirea, și nu existau coloniști. Doar indienii trăiau în locurile acelea.

Într-o zi, spre sfârșitul iernii, Tata i-a zis Mamei:

— Întrucât văd că nu ai nimic împotriva,

am decis să mergem să vedem Vestul. Am o ofertă pentru casa asta și o vom vinde cu cât om putea, destul ca să începem o viață într-un nou ținut.

— Vai, Charles, și trebuie să plecăm tocmai acum? a răspuns Mama. Afară era foarte frig, iar în căsuța cochetă era atât de bine...

— Dacă e să plecăm anul acesta, trebuie s-o facem de îndată, a spus Tata. Nu putem traversa râul Mississippi după ce se sparge gheața.

Așa că Tata a vândut casa. A vândut vaca și vițelul. A făcut leuci din lemn de cicoare și le-a prins de căruță. Mama l-a ajutat să întindă coviltirul alb peste ele.

În bezna subțire dinaintea zorilor, mama le-a trezit cu delicatețe pe Laura și pe Mary. La lumina focului din sobă și a lumânării, le-a spălat și le-a îmbrăcat în haine călduroase. Peste cămășutele lor roșii de flanel le-a pus fustițe de lână, rochiile de lână și ciorapi lungi tot de lână. Le-a pus apoi paltoanele și glugile din blană de iepure și mânușile împletite de lână.

Tot ce fusese în casă se afla acum în căruță,

mai puțin paturile, mesele și scaunele. Pe acestea nu le luaseră fiindcă Tata putea face oricând altele noi.

Un strat subțire de omăt acoperea pământul. Aerul era împietrit, rece și întunecat. Copacii se înălțau golași către stelele înghețate. Dar către est cerul era alburiu, iar prin pădurea cenușie se vedeau sosind lămpașele căruțelor care-i aduceau pe Bunicul și pe Bunica, pe unchi și pe verișori.

Mary și Laura își strângeau în brațe păpușile de cârpă și nu scoteau un cuvânt. Verișorii stăteau în jurul lor și le priveau.

Bunica și mătușile le-au îmbrățișat și sărutat, apoi le-au îmbrățișat și sărutat din nou, luându-și la revedere.

Tata și-a agățat pușca de balenele coviltirului, pe dinăntu, să poată ajunge ușor la ea de pe capră. Lângă pușcă a atârnat săculețul cu gloanțe și cornul cu praf de pușcă. Cutia scripcii a așezat-o cu grijă între perne, să nu se sfarme de la hurducăieli.

Unchii l-au ajutat să înhame caii la căruță. Verișorilor li s-a spus să le sărute pe Mary și pe Laura și au făcut întocmai. Tata le-a săltat pe fete pe patul din fundul căruței. A ajutat-o pe Mama să urce

la locul ei, iar Bunica i-a întins-o pe Bebe Carrie. Tata și-a luat avânt și a sărit lângă Mama, iar Jack, bulldogul târcat, s-a băgat sub căruță.

Așa au plecat de la căsuța de bârne. Obloanele erau trase și ea nu i-a

văzut plecând. A rămas acolo, împrejmuată de gardul de scânduri, în spatele celor doi stejari falnici care, în timpul verilor, le ofereau Laurei și lui Mary un acoperiș verde sub care să se joace. Și asta a fost cu căsuța.

Tata i-a promis Laurei că, atunci când vor ajunge în Vest, va vedea un *papoose*.

— Ce este un *papoose*? l-a întrebat ea, iar el i-a răspuns că un *papoose* este un bebeluș indian, mic și smead.

Au mers cale lungă prin pădurile înzăpezite până au ajuns la orașul Pepin. Mary și Laura îl mai văzuseră, dar de data asta arăta altfel. Ușa magazinului și ușile tuturor caselor erau închise, stâlpii erau acoperiți cu omăt și nu se vedea niciun copil jucându-se pe-afară. Între stâlpi erau legate scânduri groase de lemn. Nu se zăreau pe străzi decât doi-trei oameni purtând cizme, căciuli de blană și paltoane colorate de tartan.

Mama, Laura și Mary mâncară pâine cu melasă în căruță, iar caii se hrăniră cu porumb din traistele petrecute pe după grumaji,

în timp ce Tata intră prin magazine să schimbe blănuri pentru lucruri trebuincioase la drum. Nu puteau rămâne prea mult în oraș fiindcă trebuiau să traverseze lacul în aceeași zi.

Uriașul lac se întindea, plat și neted, până la capătul cerului cenușiu. Urme de căruță îl traversau cât băteau cu privirea și se terminau în nicăieri.

Tata a ghidat căruța pe gheață pe urmele acelea. Copitele cailor tropăiau monoton, roțile scrâșneau. Orașul s-a făcut din ce în ce mai mic în spate, până când chiar și din clădirea înaltă a magazinului n-a mai rămas decât un punctuleț. De jur-împrejurul căruței era un gol tăcut. Laurei nu-i plăcea. Dar câtă vreme Tata ședea pe capră și Jack mergea dedesubt, știa că nu are cum să se întâmple nimic rău.

Într-un sfârșit, căruța a urcat pe un mal de pământ și au reapărut copacii. Printre ei se zărea și o căsuță de bușteni. Așa că Laura și-a mai venit în fire.

În căsuța aceea nu locuia nimeni; era acolo doar pentru înnoptat. Era o casă mărunțică

și ciudată, cu un șemineu mare și priciuri de-a lungul pereților. Tata a aprins focul în cămin și înăuntru s-a făcut cald. În noaptea aceea, Mary și Laura, Bebe Carrie și Mama au dormit într-un așternut lângă foc, iar Tata a dormit afară, sub coviltir, ca să păzească și căruța, și caii.

În timpul nopții, un zgomot ciudat a trezit-o pe Laura. Sunase ca o împușcătură, dar era mai ascuțit și mai lung. Apoi l-a auzit din nou și din nou. Mary și Carrie dormeau, dar Laurei nu-i reveni somnul până când nu se auzi, prin întuneric, vocea moale a Mamei.

— Dormi, Laura, e doar troznetul gheții.

A doua zi dimineață, Tata zise:

— Mare noroc că am traversat ieri,

Caroline. Nu m-aș mira ca gheața să se crape de tot astăzi. Am traversat târziu și am avut baftă că nu a început să se crape cât mai eram încă în mijlocul lacului.

— La asta mă gândeam și eu ieri, îi răspunse Mama molcom. Laura nu se gândise la asta, dar acum cugeta: cum ar fi fost ca gheața să se fi crăpat sub roțile căruței și să fi căzut cu toții în apa rece din mijlocul lacului nemărginit?

— Charles, vezi că ai băgat spaima în cineva, spuse Mama, iar Tata o prinse pe Laura în brațele lui calde și protectoare.

— Suntem dincoace de Mississippi! spuse el îmbrățișând-o vesel. Ce zici de asta, bărdăcuța mea? Ți-ar plăcea să mergi în Vest, unde trăiesc indienii?

Laura răspunse că i-ar plăcea și întrebă dacă acum se aflau în teritoriile indiene. Dar nu; erau încă în Minnesota.

Drumul spre teritoriile indiene a fost lung, tare lung. Aproape în fiecare zi, caii au mers până n-au mai putut; aproape în fiecare noapte, Mama și Tata au făcut tabăra în alt loc. Uneori

